

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud

v Praze

Č ESKÁ REPUBLIKA
R OZSUDE K
J MÉNEM REPUBLIK Y

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Martina Zelenky a soudců JUDr. Petra Smrže a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 16. července 2013 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], a krajského státního zástupce v Plzni proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. dubna 2013 č. j. 3 T 7/2013 – 1713 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. se z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu odnětí svobody.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození], odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 19 (devatenácti) roků.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2013 sp. zn. 3 T 7/2013 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), i) tr. zákoníku, za což byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití

§ 54 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti dvou roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to sekery o délce 70 cm s topůrkem oranžovo modré barvy o délce 64,5 cm a ostrím o délce 13 cm zajištěné dne 23.9.2012 při ohledání místa důležitého pro trestní řízení. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný uznán povinným zaplatit poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky, na účet pobočky se sídlem Plzeň, Hruškova 8, na náhradu škody částku ve výši 3.192 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný uznán povinným zaplatit poškozenému [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], na náhradu škody částku ve výši 185.000 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný uznán povinným zaplatit poškozenému [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], na náhradu škody částku ve výši 175.000 Kč.

Podle skutkových zjištění krajského soudu se měl obžalovaný dopustit uvedeného zvlášť závažného zločinu tím, že, v obci Tymákov, okres Plzeň – město, dne 11.7.2012 v přesně nezjištěné době kolem 01.30 hodin, poté, co se rozhodl vyřešit přetrvávající a prohlubující se rodinné rozepře usmrcením svého otce [jméno] [příjmení], [datum narození] a nevlastní matky [jméno] [příjmení], [datum narození] a za účelem jejich usmrcení si opatřil sekeru, nepozorovaně vstoupil neuzamčenými dveřmi do rodinného domu v [adresa] a v úmyslu usmrtit oba jmenované opakovaně zasadil ostřím donesené sekery, silou značné až mohutné intenzity, údery do hlavy, krku a dalších částí těla nejprve [jméno] [příjmení], [datum narození] a poté i [jméno] [příjmení], [datum narození], přičemž [jméno] [příjmení] takto způsobil čtyři sečné rány obličejě, čtyři sečné rány vpředu na krku, tři sečné rány přední plochy hrudníku, dvě sečná poranění pravé horní končetiny, sečnou ránu vlevo na břiše, sečnou ránu na boční ploše levého stehna, sečné poranění vpravo na zádech, čímž mu přivodil rozsáhlé zlomeniny obličejových kostí a spodiny lební a těžké poranění mozku, poranění krčních útrob, přetětí levé společné krkavice, tříštivé zranění levé klíční kosti, tříštivé poranění kosti pravého loketního kloubu, úplné porušení břišní stěny s výhřezem kliček tenkého a tlustého střeva, hluboké zranění svalstva a [jméno] [příjmení] způsobil hlubokou sečnou ránu hlavy v rozsahu čelní a temenní krajiny pronikající do dutiny lebeční a mozku, ložiskové pohmoždění spodní plochy čelního laloku pravé mozkové polokoule, šest hlubokých sečných ran na levé straně krku s dvojitým přeseknutím stěny levé společné krkavice a sečným poraněním stěny hrtanu a jícnu a záseky v tělech obratlů krční páteře, povrchní sečnou ránu charakteru seseknutí kůže v oblasti horní plochy levého ramene, úplné useknutí posledního článku malíčku a částečné useknutí posledního článku prsteníku, krevní výrony na hřbetu ruky v místě odstupu malíčku a prsteníku, kdy v důsledku hlubokých sečných ran hlavy s těžkým poraněním mozku a masivní krevní ztráty při sečných ranách hlavy a krku došlo bezprostředně ke smrti [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení].“.

Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě uvedené v 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] a krajský státní zástupce v Plzni.

Obžalovaný vypracoval odvolání prostřednictvím svého obhájce a směřoval je do výroku o vině i trestu. Nesouhlas vyslovil s právní kvalifikací podle § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku, tj. spáchání trestného činu zvlášť surovým způsobem. Podle jeho názoru promítnutí videozáznamu z ohledání místa činu v hlavním líčení, které bylo pro všechny přítomné otřesnou podívanou, do značné míry emocionálně ovlivnilo následné rozhodování ve věci samé. V tomto směru je však třeba vidět, že trestný čin vraždy vždy přepokládá určitý stupeň intenzity násilí, kdy výsledek jednání pachatele je závislý na způsobu usmrcení, použitých nástrojích a předmětech nebo látkách. Obžalovaný v daném případě upotřebil sekeru, což samo o sobě způsobilo devastující následky na tělech poškozených. Vedení útoku extrémně vysokou silou bylo přitom dáno jednak tělesnou zdatností obžalovaného, jednak i jeho zkušeností s používáním tohoto nástroje v rámci své profese a jednak pohnutkou činu. Intenzita agrese ale v žádném případě nevybočuje z typové obdobných útoků. Obžalovaný se nijak nevyžíval v usmrcení poškozených, naopak již prvé rány vedl do oblasti hlavy,

aby došlo k rychlému a nikoli trýznivému dokonání činu. Zasadil-li poškozeným mnoho sečných ran, pak v tomto jednání se zcela jistě promítla erupce negativních citů, které vůči nim obžalovaný choval. Stran odůvodnění výroku o trestu odvolatel nesouhlasí se závěrem nalézacího soudu, že nad svým jednáním nevyslovil upřímnou lítost. Obžalovaný je uzavřenou osobou, která navenek nevyjadřuje své city. Přitom je ale zjevné, že je osobou empatickou, což je prokázáno hodnocením nadřazených v jeho posledním zaměstnání. Pokud obžalovaný u soudu nedával teatrálně najevo, jak upřímně svého činu lituje, není to proto, že by své jednání vnitřně schvaloval nebo s ním byl spokojen, ale proto, že to vyplývá ze struktury jeho osobnosti. Ohledně možnosti uložení výjimečného trestu je zjevné, že náprava obžalovaného není obzvláště snížena. Co se týče závažnosti tohoto zločinu, má odvolatel za to, že tato je obsažena již v základní trestní sazbě § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Vždyť trest ukládaný v jejím rámci je sám o sobě natolik vysoký, aby sloužil nejen k převýchově pachatele, ale v represivním smyslu i k jeho potrestání. V posuzované věci proto podle obhajoby nejsou dány podmínky pro uložení výjimečného trestu. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině i trestu, uznal jej vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Ostatní výroky necht' jsou převzaty z napadeného rozsudku.

Státní zástupce směřoval opravný prostředek ve prospěch i neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Ve prospěch obžalovaného poukázal po podrobné analýze této problematiky na to, že skutečnost, že obžalovaný naplnil svým jednáním dva znaky kvalifikované skutkové podstaty, by sama o sobě mohla oprávněně vést k závěru, že se čin svou povahou vymyká jiným srovnatelným trestným činům podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku a že uložení trestu v základní sazbě by bylo neadekvátní, ovšem po uvážení všech dalších konkrétních okolností tohoto případu nelze v dané věci podmínky pro uložení výjimečného trestu dovodit. Závažnost obou kvalifikačních okolností navíc není podle názoru státního zástupce stejná. Závažnost znaku zvláště surového spáchání činu je do určité míry kompenzována pohnutkou obžalovaného a okolnostmi, které měly činu předcházet, zejm. jednání poškozených vůči svým dětem. Nalézací soud dovodil, že se poškození v tomto směru chovali až despoticky a děti psychicky, a některé z nich i fyzicky, týrali. Zároveň soud akceptoval tvrzení obžalovaného, že pohnutkou činu byla snaha zabránit tomu, aby poškození získali do pěstounské péče jeho synovce. Uzavřel-li krajský soud, že čin byl motivován těmito okolnostmi a předcházel mu prostý afekt, pak není na místě tvrdit, že se jedná o čin, jenž v negativním smyslu výrazně vybočuje z jednání, které je typické pro tento zločin. Jde naopak o okolnosti, které vychylují míru závažnosti a odsouzeníhodnosti činu směrem dolů než nahoru. Podle státního zástupce by měl výjimečný trest dopadat jen na pachatele nenapravitelné anebo na takové zavrženíhodné případy, kdy provedený čin svědčí o notné dávce otrlosti pachatele, jeho sobeckosti, bezcitnosti a naprosté neúctě k lidskému životu. Stran spáchání trestného činu surovým způsobem je třeba si položit otázku, zda tato surovost nemohla mít příčinu právě v předchozí určité psychické surovosti poškozených. Jinými slovy, zda počet zasažených ran nesvědčí spíše o prostém afektu obžalovaného a o nahromadění negativních emocí, než o jeho záměrné a promyšlené brutalitě. Za těchto okolností je uložený trest trestem nepřiměřeným. V neprospěch obžalovaného směřoval státní zástupce odvolání do výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Pro případ, že by odvolací soud shledal uložený trest odnětí svobody zákonným, je na místě, aby obžalovaný byl pro jeho výkon zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Kontradiktorním a disproportionálním zůstává, pokud je na jedné straně tvrzeno, že jde o mimořádně závažný zločin, a na druhé je obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice, do níž jsou zpravidla umíst'ovány osoby s délkou trestu nanejvýš do osmi let. Závěrem státní zástupce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a sám obžalovanému uložil trest v základní trestní sazbě stanovené v § 140 odst. 3 tr. zákoníku. V průběhu veřejného zasedání intervenující státní zástupce zredukoval podané odvolání tak, že na té části, která směřovala stran způsobu výkonu trestu odnětí svobody v neprospěch obžalovaného, netrvá.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje takové procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Krajský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když důsledně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu vycházel. Lze ostatně konstatovat, že regulérnost procesu ani rozsah provedeného dokazování nebyly oběma odvolateli nijak zpochybňovány.

Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům dospěl, krajský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 tr. ř., stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, a podrobně zde uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých provedených důkazů. Vrchní soud v Praze se se skutkovými závěry Krajského soudu v Plzni plně ztotožňuje a na tyto závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku bezezbytku odkazuje.

V posuzované věci zůstává nesporným a nespochybnitelným, že pachatelem trestného činu byl obžalovaný [jméno] [příjmení]. S odkazem na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, v níž se krajský soud touto otázkou podrobně zabýval, považuje vrchní soud za potřebné poukázat vedle dalších důkazů zejm. na doznání obžalovaného, když psychiatrická expertiza současně vylučuje, že by tento byl tempore criminis nepřičetný. Náležitým způsobem byly v projednávané věci též objasněny podstatné okolnosti mající vliv na posouzení povahy a závažnosti činu a umožňující stanovení následku.

Správným skutkovým zjištěním dal nalézací soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci. Není žádných pochyb, že obžalovaný usmrtil po předchozím uvážení oba poškozené, a že tudíž tento čin spáchal na dvou osobách. K odvolacím námitkám obžalovaného nicméně Vrchní soud v Praze poznamenává, že spáchání trestného činu vraždy bylo v napadeném rozsudku správně jak skutkově vyjádřeno tak i právně posouzeno také podle odst. 3 písm. i) tr. zákoníku, a to jako zvlášť surový způsob usmrcení. Tento způsob je s ohledem na použitý nástroj dán počtem zasazených ran, který výrazně převyšuje běžný způsob takového úmyslného usmrcení a který svědčí o extrémně vysoké míře brutality a celkové intenzity. Přitom je samozřejmě třeba vždy přihlížet k tomu, že spáchání trestného činu vraždy v sobě nutně obsahuje určité prvky surovosti. Musí tedy jít o takovou míru surovosti, která se výrazně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Typicky to bude takový způsob útoku, který je spojen s ubíjením oběti a s nápadnější devastací jejího těla. Poškozený [příjmení] [příjmení] utrpěl z útoku obžalovaného minimálně šestnáct, poškozená [jméno] [příjmení] minimálně sedm sečných ran těla. Jednalo se převážně o hluboké, široké rány vedené vesměs velkou silou, jež měly v případě obou poškozených v podstatě devastující účinek. Poškozený [příjmení] [příjmení] měl úplně rozsekanou hlavu a krk, poškozená [jméno] [příjmení] téměř oddělenou hlavu od trupu. Výčet poranění u obou poškozených navíc dokládá, že došlo k zasažení více v lidském těle se nacházejících orgánů důležitých pro život. U spáchání trestného činu vraždy zvlášť surovým způsobem přitom není nezbytné, aby tento útok zároveň vyvolával

zvýšenou trýzeň poškozeného. V tomto směru je proto v posuzované věci nerozhodné, jestli se obžalovaný nijak nevyžíval v usmrcení poškozených a naopak již prvé rány vedl do oblasti hlavy, aby došlo k rychlému a nikoli trýznivému dokonání činu, neboť spáchání trestného činu trýznivým způsobem mu není a nebylo kladeno za vinu. Jen pro úplnost je třeba dodat, že promítnutí videozáznamu z ohledání místa činu v hlavním líčení je způsob provedení věcného důkazu, který sám o sobě nemůže následné rozhodování soudu ve věci samé nějak emocionálně ovlivnit.

Vadným shledal ve shodě s odvolacími námitkami Vrchní soud v Praze v napadeném rozsudku výrok o trestu odnětí svobody. Krajský soud v Plzni odůvodnil uložení výjimečného trestu podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku v podstatě jen tím, že obžalovaný se činu dopustil zvláště zavrženíhodným způsobem a současně jím naplnil více okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby.

Zvláště zavrženíhodný způsob provedení činu charakterizuje objektivní stránku trestného činu (zde zvláště závažného zločinu). Podle stávající soudní teorie i praxe může záležet buď v povaze samotného jednání, např. ve vyšší míře surovosti, zákeřnosti, zvláštní lsti, brutality či zvrhlosti při provedení činu, než jaká obvykle bývá spojena s tímto trestným činem, nebo v povaze situace, místa, času, okolností spáchání apod., např. za živelné pohromy nebo za jiné události vážně ohrožující život, veřejný pořádek a majetek, nebo je zločin součástí rozsáhlejších teroristických akcí. Lze přihlížet i k tomu, že usmrcená oběť byla vystavena zvláštním fyzickým nebo duševním útrapám, zejména šlo-li o osobu nějakým způsobem handicapovanou (bezbrannou ženu, dítě, starého či nemocného člověka). Může zde jít též o zvláště intenzivní uplatnění přitěžujících okolností uvedených v § 42 písm. b), c), d), g), h), i) (srov. přiměřeně R 41/1976, s. 225) nebo o spáchání trestného činu ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 107).

V projednávané věci je povaha samotného jednání dostatečně zohledněna použitím znaku zvláště surového způsobu spáchání činu, jehož dvojí přičítání ke škodě obžalovaného není přípustné. Také povaha situace, místa, času a okolností spáchání činu, způsob jeho provedení nijak výrazně negativně nevymezují, aspoň ne natolik, aby bylo možno hovořit o zvláště zavrženíhodném způsobu jeho provedení. Ano, obžalovaný sice napadl poškozené v nočních hodinách, kdy bylo možno předpokládat snížené možnosti jejich obrany, nicméně tato zákeřnost nehrála v daný moment zásadní roli, neboť je zjevné, že obžalovaný by pravděpodobně jednal stejně, i kdyby se mu poškození v jiné denní či noční době včas postavili na odpor.

V tomto směru lze připomenout a citovat i část nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 13. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 1250/12 – 1. V tomto nálezu je mimo jiné uvedeno, že: „Uložení výjimečného trestu (§ 54 tr. zákoníku), musí být podloženo zcela mimořádnými a náležitě zdůvodněnými okolnostmi. Zákonné podmínky aplikace institutu výjimečného trestu je nutno interpretovat restriktivně. O uložení výjimečného trestu lze uvažovat pouze tehdy, pokud se spáchaný skutek svými charakteristikami velmi výrazně odchyluje od typických jednání, subsumovaných pod skutkovou podstatu některého ze zvláště závažných zločinů. Z obecných pravidel vyměřování trestů vyplývá, že nelze tu samou skutečnost přičítat k tíži pachatele vícekrát – jednou jako znak skutkové podstaty trestného činu, podruhé jako přitěžující okolnost a potřetí jako okolnost svědčící o velmi vysoké závažnosti zločinu ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku; uplatní se zde analogicky zákaz vícenásobného přičítání, vyslovený v ustanovení § 39 odst. 4 tr. zákoníku“

Co se týče závěru o naplnění více okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby, je možno v tomto směru plně souhlasit s věcnými námitkami státního zástupce. Závažnost obou kvalifikačních okolností jistě není stejná. Fakt, že obžalovaný usmrtil dvě osoby, je nezpochybnitelný. Závažnost znaku zvláště surového spáchání činu je nicméně do určité míry kompenzována pohnutkou obžalovaného a okolnostmi, které měly činu předcházet, zejm. jednání poškozených vůči svým dětem. Nálezací soud správně dovodil, že se poškození v tomto směru chovali až despoticky a děti psychicky, a některé z nich i fyzicky, týrali, přičemž zároveň akceptoval tvrzení obžalovaného, že pohnutkou činu byla snaha zabránit tomu, aby poškození získali do pěstounské péče jeho synovce. Surovost činu obžalovaného tak zjevně měla příčinu hlavně

v předchozí určité psychické surovosti poškozených. Uzavřel-li za této konstelace krajský soud, že čin byl motivován těmito okolnostmi a předcházel mu prostý afekt, pak není na místě tvrdit, že se jedná o čin, jenž ve smyslu zvlášť zavrženíhodného způsobu výrazně vybočuje z jednání, které je typické pro tento zločin. Jde naopak o okolnosti, které přes přitěžující okolnosti v podobě spáchání činu zákeřně a ke škodě osoby blízké vychylují míru závažnosti a odsouzeníhodnosti činu více směrem dolů než nahoru. Ačkoliv tedy obžalovaný naplnil dva samostatné znaky kvalifikované skutkové podstaty zločinu vraždy, sama o sobě tato skutečnost neodůvodňuje v dané věci aplikaci ustanovení § 54 odst. 2 tr. zákoníku. Jen pro úplnost se sluší dodat, že druhá zákonem stanovená podmínka pro uložení tohoto výjimečného trestu, a to že možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena, nedošla v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] rovněž svého naplnění.

Vrchní soud v Praze proto z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a v navazujícím výroku o způsobu jeho výkonu a sám znovu rozhodl tak, že obžalovanému [jméno] [příjmení] uložil podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v rámci základní trestní sazby v trvání devatenácti roků. Při jeho výměře vzal v úvahu, že obžalovaný spáchal předmětný zločin po předchozím uvážení, což je nutno v rozmezí této sazby, která je jinak totožná jak pro ustanovení § 140 odst. 1 tr. zákoníku tak i pro ustanovení § 140 odst. 2 tr. zákoníku, odrazit ve výši trestu směrem nahoru. Obžalovanému rovněž přitěžuje, že trestný čin spáchal za současného naplnění dvou okolností podmiňujících vyšší trestní sazbu, že jej spáchal zákeřně a ke škodě osoby blízké. Na druhou stranu přihlédl odvolací soud k dosavadní beztrestnosti obžalovaného, k jeho doznání, k příznivým možnostem jeho resocializace a v neposlední řadě i k jeho výše rozebrané motivaci a pohnutce. Vyhodnocení všech těchto rozhodných skutečností pak odůvodnilo výměru trestu již blíže horní hranici dotčené trestní sazby, která hrozí trestem odnětí svobody od patnácti do dvaceti let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil odvolací soud obžalovaného [jméno] [příjmení] pro výkon tohoto trestu ve shodě s napadeným rozsudkem do věznice ostrahou. Tento postup zvolil nicméně jen z toho důvodu, že intervenující státní zástupce zredukoval v průběhu veřejného zasedání původně podané odvolání tak, že na zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou již netrval. V tomto směru je však nutno, byť za nastalé situace jen teoreticky, uvést, že původně uložený trest, ani trest vyměřený v tomto rozhodnutí odvolacího soudu použitím moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku v zásadě nedovoluje. Je třeba si uvědomit, že trest nyní uložený (nemluvě tedy o trestu výjimečném) je téměř dvou a půl násobkem výměry trestu (osm let), která je hraniční pro zařazení pachatelů do věznice s ostrahou či do věznice se zvýšenou ostrahou. Samotná výměra trestu v posuzované věci je přitom odrazem především vysoké (v případě výjimečného trestu v napadeném rozsudku to bylo odrazem dokonce velmi vysoké) závažnosti spáchaného trestného činu, což je vedle povahy narušení jedno ze dvou kumulativně stanovených kritérií, které nelze obejít při případném rozhodování o zařazení pachatele do věznice jiného typu, než do které má být podle odstavce 2 § 56 tr. zákoníku standardně zařazen.

Zákonným a plně odůvodněným byl v napadeném rozsudku shledán výrok o trestu propadnutí sekery. Vedle toho, že jde o věc, která byla užita ke spáchání inkriminovaného trestného činu, zůstává nesporným i to, že tato sekera náležela obžalovanému, který si ji krátce před činem zakoupil v obchodě.

Pochybení nezjistil odvolací soud ani ve výroku o náhradě škody týkající se Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra ČR. Tato právnická osoba má vůči obžalovanému ze zákona nárok na majetkovou škodu vzniklou vynaložením nákladů na ohledání a prohlídku těl obou poškozených, kteří v rozhodné době byli jejími pojištěnci.

Výrok o náhradě škody vůči poškozeným [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], bratrům poškozené [jméno] [příjmení] je poplatný ustanovení § 420 odst. 1 a § 444 odst. 3 písm. e) občanského zákoníku.

Ze všech výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 16. července 2013

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu